

TUINEN bij KOPLAND

Figura Divina

Utrecht 14-04-2016

Johan Goud

Onder de appelboom

- Ik kwam thuis, het was
- een uur of acht en zeldzaam
- zacht voor de tijd van het jaar,
- de tuinbank stond klaar
- onder de appelboom
-
- ik ging zitten en ik zat
- te kijken hoe de buurman
- in zijn tuin nog aan het spitten
- was, de nacht kwam uit de aarde
- een blauwer worden licht hing
- in de appelboom
-
- toen werd het langzaam weer te mooi
- om waar te zijn, de dingen
- van de dag verdwenen voor de geur
- van hooi, er lag weer speelgoed
- in het gras en verweg in het huis
- lachten de kinderen in het bad
- tot waar ik zat, tot
- onder de appelboom
-

- en later hoorde ik de vleugels
- van ganzen in de hemel
- hoorde ik hoe stil en leeg
- het aan het worden was
-
- gelukkig kwam er iemand naast mij
- zitten, om precies te zijn jij
- was het die naast mij kwam
- onder de appelboom, zeldzaam
- zacht en dichtbij
- voor onze leeftijd.

Wat is geluk

- Omdat het geluk een herinnering is
- bestaat het geluk omdat tevens
- het omgekeerde het geval is,
-
- ik bedoel dit: omdat het geluk ons
- herinnert aan het geluk achtervolgt het
- ons en daarom ontvluchten wij het
-
- en omgekeerd, ik bedoel dit: dat wij
- het geluk zoeken omdat het zich
- verbergt in onze herinnering en
-
- omgekeerd, ik bedoel dit: het geluk
- moet ergens en ooit zijn omdat wij dit
- ons herinneren en dit ons herinnert.

Brief uit het beloofde land III

- Je kunt gaan waarheen je wilt
- maar er zit al weer zoveel terugkeer
- in iedere stap en plaatsen van oud zeer
- liggen in ieder landschap.
-
- Ik moet al bijna weer huilen
- als de avond in het dal warm
- en volmaakt uit de bomen valt
- alsof je voorgoed met de dingen
- zou kunnen verdwijnen.
-
- Hoe moet ik dat noemen liefje,
- het doet niet zoveel pijn om pijn
- te zijn, het maakt je niet blij
- genoeg om blij te zijn.
-
- Het beloofde land is verboden.

Verder I

- I
- Nu we weten dat we verdwaald zijn
- blijft ons alleen deze plek.
-
- Regen, tot aan de horizon regen
- en een zee van grijs-groene heuvels,
- golven van bos na bos.

Verder II

- Onze kaarten hebben we achtergelaten,
- ergens, niet boos, niet weemoedig:
-
- ze vertelden ons wat we al wisten,
- waar we vandaan kwamen.
- Niet waar we waren.

Verder III

- Op het punt van verder te gaan
- en niet weten hoe, niet weten
-
- van het geritsel, de geuren, het duister
- onder de bomen, het geschreeuw
- in de verte, de verdwijnende
- sporen, van niets weten
- wat het betekent.

Verder IV

- Onze gezichten zijn koud en strak,
- glad van de regen, alsof we huilen.
-
- Het is geen huilen, het zijn
- regen en huid.

Verder V

- Grijs-groene golven van bos na bos,
- daarin zullen we verdwijnen.
-
- Daaruit zullen we terugkeren,
- maar dat zullen wij niet meer zijn.
-
- Wie dat zijn weet niemand.

Een lege plek om te blijven XII

- Geef mij maar de brede, de trage rivieren,
- de bewegingen die je niet ziet maar vermoedt,
- de drinkende wilgen, de zinloze dijken,
- een doodstille stad aan de oever.
-
- Geef mij maar de winter, het armoedige
- landschap, de akker zonder het teken van
- leven, de kracht van krakende heide.
-

- Geef mij maar de kat als hij kijkt voor
- hij springt, om te vechten, te vluchten,
- te paren, te jagen, als hij kijkt.
-
- Geef mij maar een paard in galop, maar
- op zijn zij in het gras. Geef mij
-
- maar een vraag en geen antwoord.

Een lege plek om te blijven XIV

- Ga nu maar liggen liefste in de tuin,
- de lege plekken in het hoge gras, ik heb
- altijd gewild dat ik dat was, een lege
- plek voor iemand, om te blijven.

Tuin II

- Dit is het heden, ik zie het, ik zit hier:
- voor het raam en zie het heden waarnaar
- ik ben teruggekeerd, naar wat er altijd
- geweest is – al die tijd waarin ik er niet was
-
- er is niets gebeurd zegt de tuin in het raam
- de bomen, de vogels, de zacht waaiende
- struiken, het gras, het bleef allemaal zijn
- wat het was, er is geen verleden hier
- wat er gebeurde is deze tuin